

Boda Balázs

Szürreális kép

Egy külvárosi presszóban voltunk, mi, a család. A kerthelyiség ajtajában álltam. Bent, a félhomályos teremben a szokásos kerek asztalok körül mindenhol ültek, nem akadt szabad hely, de nem is akartam bemenni. Fruzsi lányom, a kis-kamasz felfedezőúton járt valahol, csak Katit láttam, amint határozott léptekkel elindul a terasz végén álló pulthoz, ahol a pincér poharakat törölgetett éppen. Álltak még néhányan mellettem, akiket sosem láttam, éppoly tanácstalan ábrázattal, mint én. Az egyik asztaltól odajött egy fekete bőrkabátos férfi, megérintette a hozzá tartozó nő karját, és macsó külsejét meghazudtoló finomsággal a hangjában azt mondta: Gyere, szívem, kezdődik a műsor!

Ahogy utánuk néztem, láttam, hogy helyet foglalnak a plüssbevonatú székeken az üveglapos asztalka előtt, és elmélyednek a műélvezetben. Kis színpadféle volt oldalt, reflektorok villogtatták narancsos-kékes fényüket, zene szólt, és a táncosnő kéjesen, lassan belekezdett a vetkőzőszámába. Csak egy pillanatra láthattam strasszokkal díszített hatalmas melltartóját, ám ekkor észrevettem Katit, amint kintről integet, hogy a pincér akar mondani valamit. Ő azonban nem szólt semmit, ugyanott állt, kezében pohár és kockás törülköző. A fejével biccentett, hogy menjek oda. Nem értettem, mit akarhat. Jó volt ez a bizonytalanság.

Nehezen mozdultam meg, végül mégis erőt véve magamon elindultam feljűk. A pincér is letette a poharat. A pult mellől, a földről egy hosszú, összecsavart, kopott vászondarabot kezdett előhúzni. Árnyékoló ponyva lehet, vagy szélfogó – gondoltam, és átnyaláboltam a másik, segítségért esedező végét.

– Lehet, hogy később sokan lesznek – szólalt meg végre.

A szomszédos teraszra vittük a ponyvát, melyről utóbb kiderült, hogy vetítővászon.

A töredezett, üres betonfelületű terasz drótkerítéssel volt körbezárva. Néhány ócska kerti bútor állt rajta. Bentről kihallatszott a zene, néha ajtó nyikorodt. Fruzsit láttam, amint a fal mellett épp továbbcserkészi magát. Valószínűtlennek tűnt, hogy ezen az álmos vasárnap délutánon annyian jöjjenek ide, hogy be kelljen rendezni a teraszt kivetítővel, székekkel, asztalokkal... A város házai kivillantak a fák közül. Felnéztem az égre.

– Csak szél ne legyen – válaszoltam a pincérnek, amikor letettük a ponyvát a betonra. Ő is felegyenesedett.

– Miért lenne szél?

A presszó épülete fölött, amennyire a hatalmas hárs látni engedte, fekete viharfelhők közeledtek. A pincér bement a házba – nyilván megbeszélni a főnökkel.

Az ajtó nyikorodt egyet. A terasz, mintha csak újabb villamos érkezett volna a végállomásra, kezdett benépesedni. Békésen sétálgató, unatkozó polgárok jöttek presszózni.

Mi történik itt, amit én nem is érzékelek? Ismét felnéztem az égre. Káprázatos volt a látvány. Az emberek megálltak, épp ott, ahol voltak. Az égbolt elfe-

ketedett, noha sütött a nap. A háztetők szinte világítottak az alkonyati fényben. A feketeséget színes foltok törték meg, olyan élénk, az égre nem illő színekkel, amilyeneket azelőtt sosem láttam, s talán mások sem. A jelenség rendkívüli volt. Az emberek egymás karjába kapaszkodtak.

– Nézd, de csodálatos!

– Az meg ott olyan, mintha egy fa lenne!

És valóban, tőlünk kicsit balra, a magasban egy óriási fa lebegett fejjel lefelé. Tölgynek látszott, teljes gyökérszettel, amely közt még a földdarabok is ott voltak. Semmi kétség, ez nem fa formájú felhő, hanem igazi fa, amelyet tán forgószél csavart ki... és ekkor a nyomaték kedvéért a fa iszonyatos erővel a földre csapódott. Akárha bomba robbant volna. Ágak és földdarabok röpködtek mindenfelé. Nem volt rémületes, inkább csak furcsa.

– A villamosmegállót találta telibe – mondta valaki.

– Nézzétek, itt egy másik! – kiáltott föl mellettem egy ember.

A fejünk felett lebegett, még hatalmasabban, mozdulatlanul. Szébb volt az előzőnél, jól ki lehetett venni minden részletét. Lombkoronájával lefelé függött. Aztán az is lezuhant. Az épület mellett ért földet, ágai végigkaristolták a ház falát.

Bent zavartalanul folytatódott a műsor. Mi hárman megint megtaláltuk egymást.

– Mennünk kéne – szólalt meg Kati.

FA (TANULMÁNY)